

Una poètica distopia ecològica

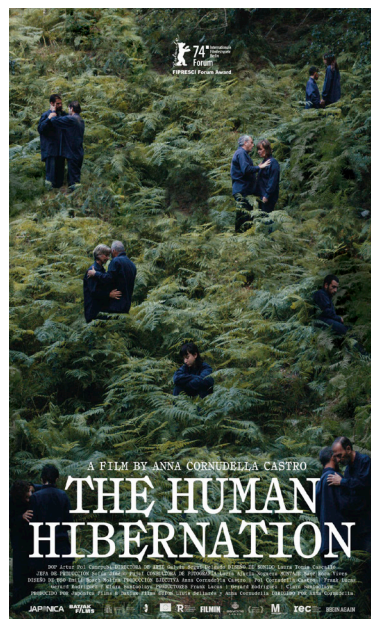
The Human Hibernation és el primer llargmetratge de la directora i artista multidisciplinari Anna Cornudella. Es tracta d'un projecte que va començar com una peça de videoart en el marc d'una beca de recerca Art Jove en col·laboració amb el MACBA, i que en 2023 va guanyar el premi WIP de Abycine Lanza i el premi Filmin per a acabar la seva producció. La seva estrena internacional la va tenir en el Berlinale Forum l'any passat, on va guanyar el premi FIPRESCI, concedit per la crítica. A Espanya es va estrenar en la SEMINCI de Valladolid, dins de la secció Alquimias, la més arriscada del festival.

Anna Cornudella (1991), llicenciada per l'ESCAC que ha treballat tant per al cinema com per al teatre, el videoart i la indústria musical, articula sempre en la seva obra el seu interès per l'art i la ciència per a abordar temes relacionats amb el futur de l'ésser humà i del planeta, plantejant alternatives possibles. I això és el que fa en *The Human Hibernation*, una excepció en el millor sentit dins del nostre panorama cinematogràfic, on planteja una interessant reflexió sobre la relació dels humans amb la naturalesa, proposant una nova opció d'aliança entre espècies, on ja no som el centre.

En aquesta hipnòtica pel·lícula, que podria adscriure's a la categoria de slow cinema, es conjuguen una bella direcció de fotografia i un delicat treball de so per a mostrar-nos un món distòpic en el qual els humans hem d'hibernar durant tres mesos a l'any. No sabem què ha passat abans, però podem imaginar una situació límit que ens ha fet per fi entendre que per a permetre la supervivència del planeta (i la nostra pròpia) hem d'acceptar una posició secundària en l'ecosistema. Ni més ni menys que la que ens correspon com un ésser més en l'intricat medi ambient terrestre.

L'estructura del film és pràcticament circular i s'inicia amb una espècie de pròleg en el qual veiem com un nen, l'Erin, es desperta abans d'hora de la seva hibernació i vaga per una naturalesa, encara gelada i verge d'humans, a la recerca de la seva germana Clara. A poc a poc, la naturalesa va també despertant i es va desplegant davant els nostres ulls. Produït el desglaç, veiem com els éssers humans, amb una intel·ligència corporal de caràcter animal, surten dels seus caus i s'ajuden els uns als altres, amb un gran respecte, a recobrar la seva mobilitat. Semblen haver recuperat part d'una saviesa ancestral que, com ens fan veure les imatges, els integra d'un mode més harmònic en l'ecosistema. Curiosament, com més animalitzats se'ls mostra, més humans semblen. Al mateix temps i, mentre ells hivernaven, els animals i les plantes han envaït els seus espais i conviscut amb els seus objectes; uns objectes que queden confosos i entrelaçats amb l'entorn natural i que són les ruïnes d'una vida passada que sembla haver perdut el seu sentit.

Avançat el film és la Clara la que emprèn la cerca, sense èxit, del seu germà Erin i la intercala amb les converses amb altres humans en l'intent de desxifrar els interrogants del món on viuen. Són diversos els relats que tracten



THE HUMAN HIBERNATION

Espanya, 2024

Direcció: Anna Cornudella

Guió: Lluís Sellarès, Anna Cornudella

Intèrprets: Clara Muck Dietrich, Brian Stevens, Neil O'Neil, Janet Hubbell

Durada: 90 min

Gènere: ciència-ficció

Idioma: anglès

Subtítols: castellà

Data d'estrena:

17/01/2025

d'explicar la seva vida anterior o la seva connexió amb altres mons, i que deixen entreveure una societat que es regeix per una jerarquia de relacions més pròximes a les dels animals que a les humanes. Els humans parlen amb desconcert i acceptació sobre la seva situació. Anhelan saber comunicar-se com els animals, a través d'un so, d'un canvi en el batec del cor, poder llegir-se la ment.

La pel·lícula, rodada principalment als Estats Units, està filmada des d'aquest descentrament de l'humà que la directora defensa. En aquest exercici contemplatiu, primers i primeríssims plans ens van revelant uns regnes animal i vegetal que, sota aquesta lent, és com si els veiéssim per primera vegada. Aquestes imatges s'amplifiquen amb una espècie d'auscultació sonora a la qual se sotmet tant als éssers vius i als no vius com als fenòmens atmosfèrics. Percebem el so de la neu en caure, el d'una panna de glaç fragmentar-se, el lliscar d'una serp, el batec del cor d'un pollet que trenca la closca de l'ou... Cornudella deixa que la naturalesa parli el seu propi idioma. Ens ofereix un nou coneixement del món amb una cinematografia propera al "cinema ambiental" de Apichatpong Weerasethakul, amb ressons de Sokurov i fins i tot amb una picada d'ullet còmplice i irònica a David Lynch.

Li hem de donar les gràcies a aquesta jove realitzadora per convidar-nos a seguir les pistes que altres espècies deixen, a intentar desxifrar la pell abandonada de la serp, a veure més enllà com les vaques, a imbuir-nos de la força de les estrelles i la lluna per a poder aprendre a viure en el perpetu esdevenir del món, a intentar tenir més pau.

I també, com la mateixa Cornudella diu en els crèdits finals, els hem de donar les gràcies "a totes les criatures que han fet possible aquesta pel·lícula".

Carolina Martínez

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona